

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **RNDr. A.**, bývajúceho v B., zastúpeného Mgr. M., advokátom v B., proti žalovanému **S.**, so sídlom v B., zastúpenému JUDr. J., advokátom v B., **o neplatnosť výpovede nájmu bytu**, vedenej na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 25 C 222/2010, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 27. septembra 2011 sp. zn. 14 Co 213/2011, 14 Co 376/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a.**

Žalobca je povinný zaplatiť žalovanému náhradu trov dovolacieho konania v sume 79,58 Eur k rukám právneho zástupcu JUDr. J. do troch dní.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava IV rozsudkom zo 6. decembra 2012 č.k. 25 C 222/2010-34 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal určenia neplatnosti výpovede nájmu bytu č. X. na 7. poschodí bytového domu na V. a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania vo výške 144,46 Eur k rukám advokáta do troch dní. Rozhodnutie vo veci samej odôvodnil ustanovením § 710 ods. 1 a 6 (správne 711 ods. 6 – zrejmá nesprávnosť v písaní – pozn. dovolacieho súdu) a § 122 ods. 1, 2, 3 Občianskeho zákonníka, keď z vykonaného dokazovania mal preukázané, že nájom predmetného bytu žalobcovi zanikol výpoveďou doručenou mu 26. marca 2010, pretože žalobca neplatnosť výpovede neuplatnil na súde v trojmesačnej lehote v zmysle § 711ods. 6 Občianskeho zákonníka. Keďže žalobca doručil žalobu na súd osobne až 30. júna 2010, súd sa nezaoberal dôvodmi neplatnosti výpovede v nej uvádzanými, pretože takéto dokazovanie by bolo nadbytočné. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil ustanovením § 142 ods. 1 O.s.p., úspechom v konaní a vznikom trov na právnom zastúpení.

Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 27. septembra 2011 sp. zn. 14 Co 213/2011, 14 Co 376/2011, potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa zo 14. apríla 2011 č.k. 25 C 222/2010-57, ktorým súd žalobcovi nepriznal oslobodenie od súdnych poplatkov a tiež jeho rozsudok zo 6. decembra 2012 č.k. 25 C 222/2010-34, ktorým zamietol žalobu žalobcu a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v sume 60,90 Eur na účet advokáta do troch dní. V odôvodnení svojho rozhodnutia vo vzťahu k potvrdzujúcemu rozsudku uviedol, že súd prvého stupňa náležite zistil skutkový stav veci, vec správne posúdil po právnej stránke a svoje rozhodnutie aj náležite odôvodnil, na ktoré v celom rozsahu poukazuje. Vzhľadom na námietky žalobcu uvádzané v dôvodoch odvolania uviedol, že ustanovenie § 711 ods. 6 Občianskeho zákonníka chráni nájomcu bytu a poskytuje mu ochrannú lehotu troch mesiacov na podanie žaloby, ak považuje výpoveď nájmu bytu za neplatnú. Ak nájomca toto právo nevyužije, nastávajú s konečnou platnosťou účinky danej výpovede. Právny výklad navrhovateľa márneho uplynutia trojmesačnej lehoty na podanie žaloby zo strany nájomcu uvádzaný žalobcom v dôvodoch odvolania, by výrazne zasahoval do právnej istoty nielen prenajímateľa, ale aj ďalších osôb, ktoré by vstúpili do nájomného vzťahu s prenajímateľom. Uviedol, že v danom prípade ide v zmysle § 578 Občianskeho zákonníka o prekluzívnu lehotu, ktorej márnym uplynutím zanikajú práva s ňou spojené. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil ustanovením § 142 ods. 1 a § 224 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu do výroku, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, podal dovolanie žalobca s poukazom na ustanovenie § 237 písm. f/ O.s.p., keď postupom oboch súdov mu bola odňatá možnosť konať pred súdom tým, že sa nezaoberali meritom veci, t.j. tým, či daná výpoveď z nájmu bytu je platná alebo nie, teda súd nedal odpoveď na argumenty žalobcu ohľadne neplatnosti výpovede. Ďalej doslovne zopakoval obsiahly obsah podaného odvolania, z ktorého vyvodil, že odvolací súd „sa odchýlil nielen od jasného znenia zákona, ale bez akceptovateľného dôvodu aj od názorov právnej doktríny a zámeru zákonodarcu, ktorý osvetľuje účel a zmysel ustanovenia § 583 Občianskeho zákonníka.“ Navrhol rozsudok súdu prvého stupňa aj odvolacieho súdu zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu navrhol dovolanie ako nedôvodné zamietnuť a priznať mu náhradu trov dovolacieho konania. Uviedol, že argumentácia žalobcu nemá oporu v skutočnom stave veci, ani v platnej právnej úprave obsiahnutej v príslušných ustanoveniach Občianskeho zákonníka, pretože zavinením žalobcu nastal stav, za ktorého

stratil možnosť iniciovať po zmeškaní prekluzívnej 3-mesačnej lehoty svojim návrhom určenie neplatnosti výpovede nájmu bytu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.), skúmal najskôr, či jeho opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré ním možno napadnúť.

V zmysle § 236 ods. 1 O.s.p., dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej, proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v tejto veci, a proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

V prejednávanej veci dovolaním žalobcu nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie žalobcu nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

Prípustnosť dovolania by v danom prípade prichádzala do úvahy len vtedy, ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. Dovolací súd preto so zreteľom na § 242 ods. 1 O.s.p. skúmal, či prípustnosť dovolania nezakladá niektorá z nich. Podľa § 237 O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku i uzneseniu), ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci

sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Žalobca existenciu procesných väd konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdil a procesné vady tejto povahy v dovolacom konaní ani nevyšli najavo.

Dovolateľ namieta, že v konaní mu bola odňatá možnosť pred súdom konať. Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie procesne nesprávny postup súdu priečiaci sa zákonu alebo inému všeobecne záväznému právnomu predpisu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka občianskeho súdneho konania (napríklad právo zúčastniť sa pojednávania, vyjadrovať sa k veci, k vykonanému dokazovaniu, podávať návrhy a opravné prostriedky).

Dovolacia námietka dovolateľa, že v konaní pred oboma súdmi došlo k procesnej vade konania zakladajúcej prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., sa však z rozhodujúceho – obsahového hľadiska netýka procesného postupu súdu (tiež nedostatok náležitostí odôvodnenia, ktorý nedostatok inak podľa názoru dovolacieho súdu nemožno vyvodiť – odvolací súd odôvodnil prečo sa nezaoberal dôvodmi neplatnosti výpovede a nevykonával dôkazy na preukazovanie žalobcových tvrdení v žalobe), ale tej zložky činnosti súdu v občianskom súdnom konaní, pri ktorej na základe priebehu a výsledkov konania volí právnu normu, ktorú bude pri rozhodovaní aplikovať, zvolenú normu aplikuje, bližšie interpretuje a prijíma svoje právne závery o posudzovanej veci. Dovolateľ súdom v dovolaní vytýka, že v danom prípade nesprávne aplikovali ustanovenie § 711 ods. 6 Občianskeho zákonníka, pretože podľa jeho názoru zákonodarca nemal zámer, aby právo namietat' neplatnosť výpovede po uplynutí 3 mesiacov zaniklo, pretože by to minimálne v dôvodovej správe bolo uvedené. Námietka, že súd nesprávne aplikoval určité ustanovenie zákona alebo že podal jeho nesprávnu interpretáciu, je vo svojej podstate námietkou, že súd svoje rozhodnutie založil na nesprávnom právnom posúdení veci.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav.

O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho však interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Súd sa ale právnym posúdením veci nedopúšťa procesnej vady konania v zmysle § 237 O.s.p. Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je Najvyšším súdom Slovenskej republiky považované za relevantný dovolací dôvod, ktorým však možno úspešne odôvodniť (len) procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.); zároveň je zhodne zastávaný názor, že nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov nezakladá procesnú prípustnosť dovolania (porovnaj napríklad rozhodnutia sp. zn. 1 Cdo 62/2010, sp. zn. 2 Cdo 97/2010, sp. zn. 3 Cdo 53/2011, sp. zn. 4 Cdo 68/2011, sp. zn. 5 Cdo 44/2011, sp. zn. 6 Cdo 41/2011 a sp. zn. 7 Cdo 26/2010).

Pre prípad, že žalobca namieta neúplnosť skutkových zistení súdov (prehliadnutie, nezohľadnenie alebo nedostatočné zohľadnenie určitých skutočností, ktoré zo svojho pohľadu považuje za rozhodujúce), môže ísť o námietku, že v konaní došlo k takejto „inej procesnej vade“. Aj v súvislosti s tým treba ale zopakovať, že s výskytom danej procesnej vady, i keby k nej došlo (dovolací súd vec z tohto aspektu neskúmal), Občiansky súdny poriadok nespája prípustnosť dovolania.

Z vyššie uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odmietol dovolanie žalobcu podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je dovolanie neprípustné. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa vecnou správnosťou napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, a to ani z hľadísk, na ktoré v dovolaní poukazoval žalobca.

V dovolacom konaní nebol žalobca úspešný a právo na náhradu trov dovolacieho konania vzniklo žalovanému (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd priznal žalovanému náhradu trov dovolacieho konania spočívajúcu v odmene advokáta za 1 úkon právnej služby, ktorú poskytol žalovanému vypracovaním vyjadrenia k dovolaniu žalobcu (§ 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb). Základnú sadzbu tarifnej odmeny za tento úkon právnej služby určil podľa § 11 ods. 1 písm. c/ vyhlášky vo výške 58,69 €, čo s náhradou výdavkov za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške jednej stotiny výpočtového základu [§ 1 ods. 3 a § 16 ods. 3 vyhlášky

(t.j. 7,63 Eur)] a po pripočítaní DPH v sume 13,26 Eur (§ 18 ods. 3 vyhlášky) predstavuje spolu 79,58 Eur.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n í e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 26. marca 2014

JUDr. Eva S a k á l o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Lenka Pošová